Minik Karınca

Altı ayak. Biri herkesten farklı.

İki anten. Biri kırık, biri sağlam.

Ufacık bir beden ama kocaman bir yürek.

Hafifçe gözünü açtı.

Sabah mıydı, gece mi? Bilmiyordu.

Bir anteniyle duvara dokundu. Evet, burasıydı — kendi küçük yuvası.

Altı bacağını, biri yana eğik olmak üzere, yavaşça hareket ettirdi.

Gün başlamıştı.

Küçük karınca, yavaşça dışarı çıktı.

Etrafı telaşlıydı. Herkes sağa sola koşuşturuyordu.

"Sanırım sabah olmuş."

dedi içini çekerek.

Ama onun için sabah ve akşam aynı şeydi — karanlık ve toprak.

Hiç güneşi görmemişti. Hiç ormana çıkmamıştı.

Karınca, zorlu bir doğumla gelmişti bu dünyaya.

Yumurtası toprak kaymasına sıkışmıştı.

Oradan çıkarken bir anteni kırılmıştı.

Etrafındakiler şaşkın bakıyordu.

Ama o yaşamıştı. Bu bile bir mucizeydi.

Büyüdükçe yalnız kalmıştı.

Eksik anteni, etrafı doğru anlamasını zorlaştırıyordu.

Bu yüzden diğer karıncalar ona şöyle demişti:

"Sen sekizinci kattan çıkamazsın. Orada kalman daha güvenli."

Bunu onu korumak için olduğunu söylüyorlardı.

Ama aslında... onu hapsetmişlerdi.

Bir de şu ayaklar vardı...

Beşi birlikte yürürken altıncısı bazen yana kaçardı.

Bazen üst üste gelirlerdi. Bazen yere yuvarlanırdı.

Karınca onlara kızardı. Ama aslında onları çok severdi.

Sonuçta hepsini, farklı olmalarıyla birlikte, kendisinin parçası biliyordu.

"Hadi bakalım ayaklar, bugün bana yardım etmelisiniz!"

Durdu. Arkaya baktı.

"Ve beş numara! Şu anda hiç zamanı değil — sıraya gir!"

Beş numara sadece baktı.

Yine de karınca yürümeye başladı. Acemice ama kararlı adımlarla.

O sabah etrafındaki kargaşanın içinde bir şey oldu.

Karınca, tüm o bağrışmalar ve koşuşturmalar arasında farklı bir şey vardı.

Bir koku. Bugüne kadar hiç tatmadığı bir koku.

Tatlı. Yeşil. Ve çok tanıdık...

Kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Bu his neydi? Bugüne kadar hiç duymamıştı bunu.

Adı yoktu bu hissin. Ama içinde onu uyandıran bir şeydi.

Bu his... meraktı.

Ve merak, onu o gün ilk kez harekete geçirdi.

Yavaşça ilerledi. Duvara yakın, dikkatli.

Ta ki bugüne kadar geldiği en uzak yere ulaşana kadar.

İşte burasıydı. Sınır. Bacakları titremeye başladı.

"Ya kaybolursam? Ya bir daha evime döneversem?"

Altı ayak birbirine dolaştı ve yere uzandı.

Sonunda önünde büyük bir duvar belirdi.

Yerden tavana uzanan, geçilmez, katı bir toprak duvarı.

Karınca kafasıyla umutsuzca dürttü. "Tap tap."

Geçilmiyordu.

Çıkış yoktu.

Aklından sesler gelmeye başladı:

"Vazgeçmeliyim. Ben zaten farklıyım. Yarımım..."

"İki antenliler yapamazken ben ne yapabilirim ki?"

"Küçük kovuğuma dönmeliyim. Orada güvendeydim."

Ayaklar geri dönmek için harekete geçti.

Ama beşinci ayak kıpırdamadı.

Diğerleri çektikçe, o daha da sıkı bastırdı toprağa.

"Ne yapıyorsun sen?"

Beşinci ayak cevap vermedi. Sadece durdu.

Bazen en büyük cesaret, yerinde durmaktır.

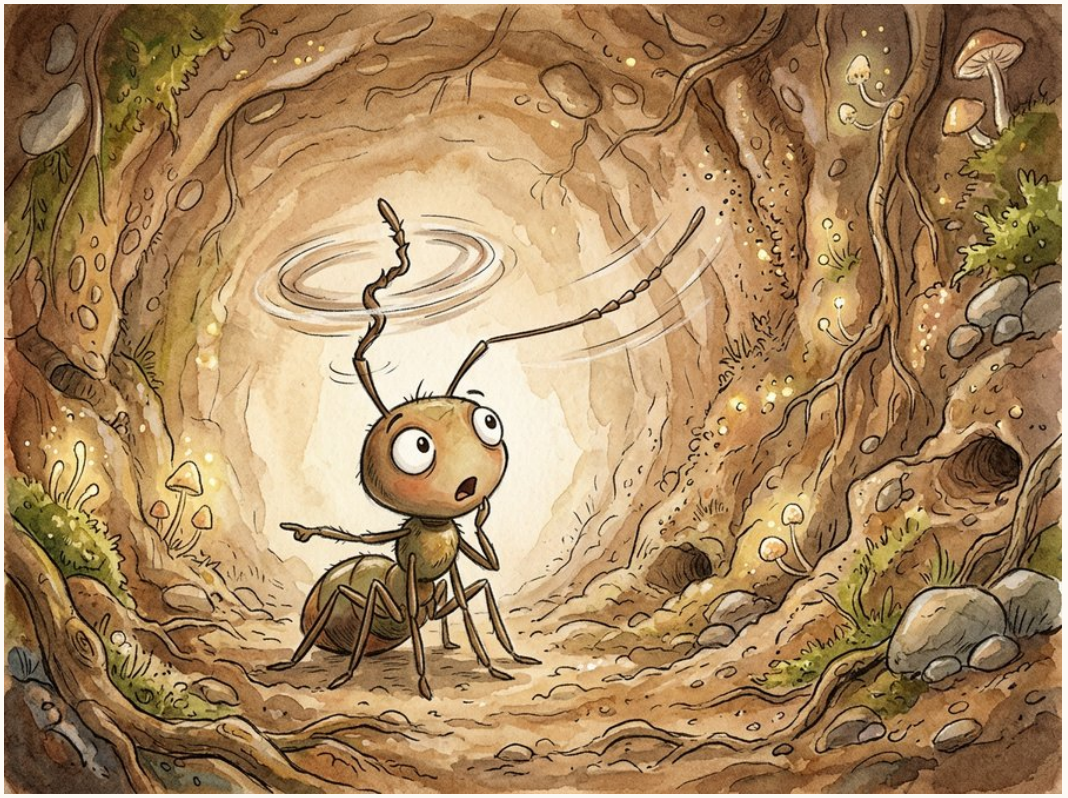

O itiş-kakış sırasında antenleri kendilerine geldi.

Önce kırık anten döndü. Sonra düz anten kardeşinin peşinden gitti.

İkisi birlikte duvara baktılar. Tekrar tekrar incelediler.

O da onların peşinden gidecekti.

Kaybedecek neydi ki?

Doğduğundan beri farklıydı. Yalnızdı. Eksik sanılıyordu.

Ya denemeseydi? Ya çabalamadan vazgeçseydi?

İşte o zaman gerçekten kaybederdi.

Tam o anda koku geri geldi.

Tatlı. Yeşil. Pamuksu.

Kırık anten döndükçe koku daha da yaklaştı.

Sanki havada bir yeşil iz çizilmişti, sadece o görebiliyordu.

Bu iz, ona bir yön gösteriyordu.

Kokuyu takip etti.

Büyük bir dal vardı orada. Tünelin derinliklerine kadar saplanmıştı.

Dalın hemen arkasında... bir çatlak.

İnce, küçük, neredeyse görünmez. Ama koku tam oradan geliyordu.

Gittikçe büyüyordu koku. Gittikçe yeşilleşiyordu.

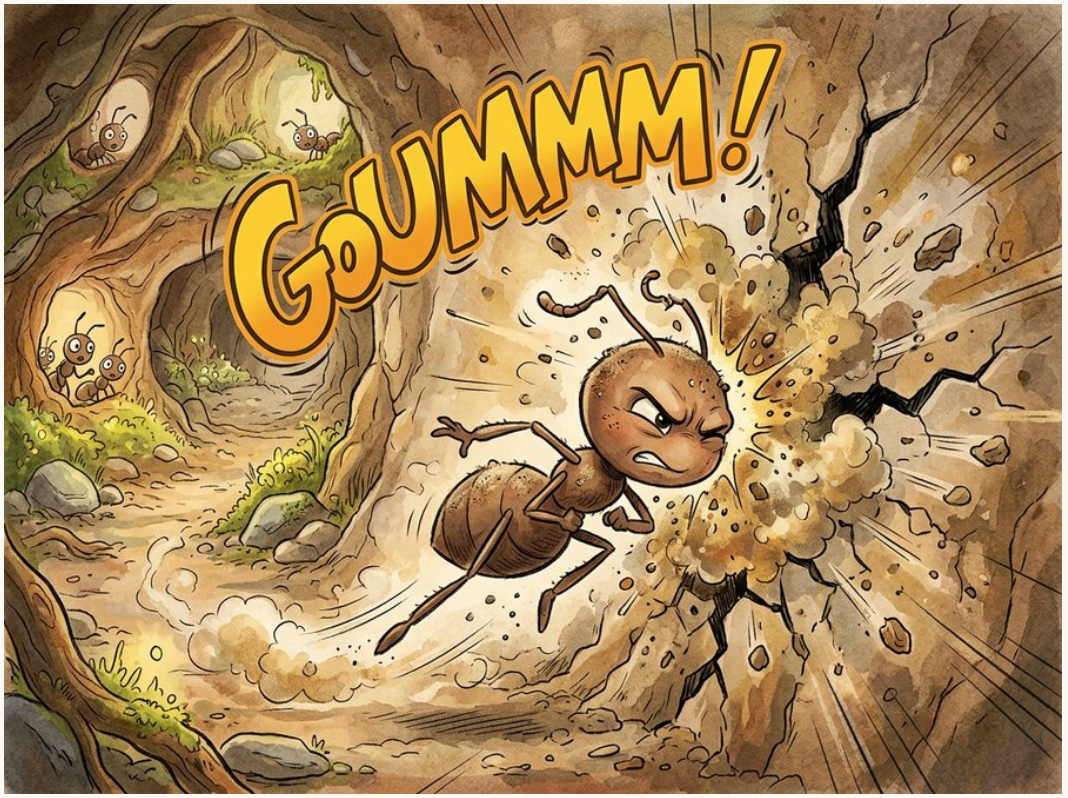

Karınca tüm gücüyle kendini yeşilliğe attı. Kafasıyla çatlağa vurdu:

GUMMM!

Sonra çenesiyle, önündeki iki ayağıyla kazımaya başladı.

Çünkü gelmek için çok çabalamıştı. Şimdi durma zamanı değildi.

Toprak akmaya başladı.

Tıpkı deniz dalgasının ayakların altındaki kumu çekmesi gibi.

Her saniye biraz daha boşalıyordu çatlak.

Büyüdü... Büyüdü... Büyüdü...

Ve bir kapı açıldı. Toprak yarığa doğru çöktü.

Güneş ışığı içeri doldu.

O mis gibi koku tüm tünele yayıldı.

Tüm karanlık tünel, bir anda aydınlandı.

O an şef karınca bağırdı:

"Durun! Kurtulduk! Işığa koşun!"

Binlerce karınca döndü ve ışığa doğru koşmaya başladı.

Şef öne geçti. Ama kimse bilmiyordu ki...

O en çok korkan oydu.

Binlerce karınca vardı orada.

Hepsi birbirine benziyordu. Hepsi aynı şeyi yapıyordu.

Ve o gün hepsi, farklı olanın açtığı yoldan geçti.

Fark ettiler mi? Belki evet. Belki hayır.

Şef karınca, kurtulmuş olmanın rahatlığıyla kovuğuna döndü.

Etrafı yiyeceklerle doluydu. Güvendeydi. Rahattı.

"Zekâm yine işe yaradı."

dedi kendi kendine. Ama bilmediği bir şey vardı.

O koku — o güzel, tatlı koku...

Tam o anda yer sarsıldı. Yiyecekler etrafa saçıldı.

Bir bahçıvan vardı dışarıda. Büyük bir kürekle toprağı kazmaya başlamıştı.

Şefin mükemmel düzeni, bir anda alt üst oldu.

Kimse ne olduğunu tam göremedi. Dünya tersine döndü.

Herkes çıkmıştı. Geride ayak sesi kalmamıştı.

Minik karınca bir an durdu.

Arkasına baktı. Karanlık tünel.

Öne baktı. Işık ve koku.

Ve içini çekti.

Ve kendini çimlerin altına, çiçeklerin arasına attı.

Her şey kocamandı. Her şey yeşildi.

Her şey... o güzel kokudan ibaretti.

İşte bu, aradığı şeydi.

Antenleri dik duruyordu. İkisi de. Kırık olan da. Sağlam olan da.

İkisi de rüzgarı, kokuyu, güneşi hissediyordu. Ama farklı şekillerde.

Kırık anten, hiç kimsenin yapamayacağı bir şeyi yapabiliyordu.

Uzun anten dünyayı bir şekilde görüyordu.

Kırık anten ise çılgınca dönerek hava akımını tarıyordu.

Bu sayede karınca, dar boşluklardan kimseye çarpmadan geçebiliyordu.

Farklıydı. Evet. Ama bu farklılık, onu zayıf değil...

Eşsiz yapıyordu.

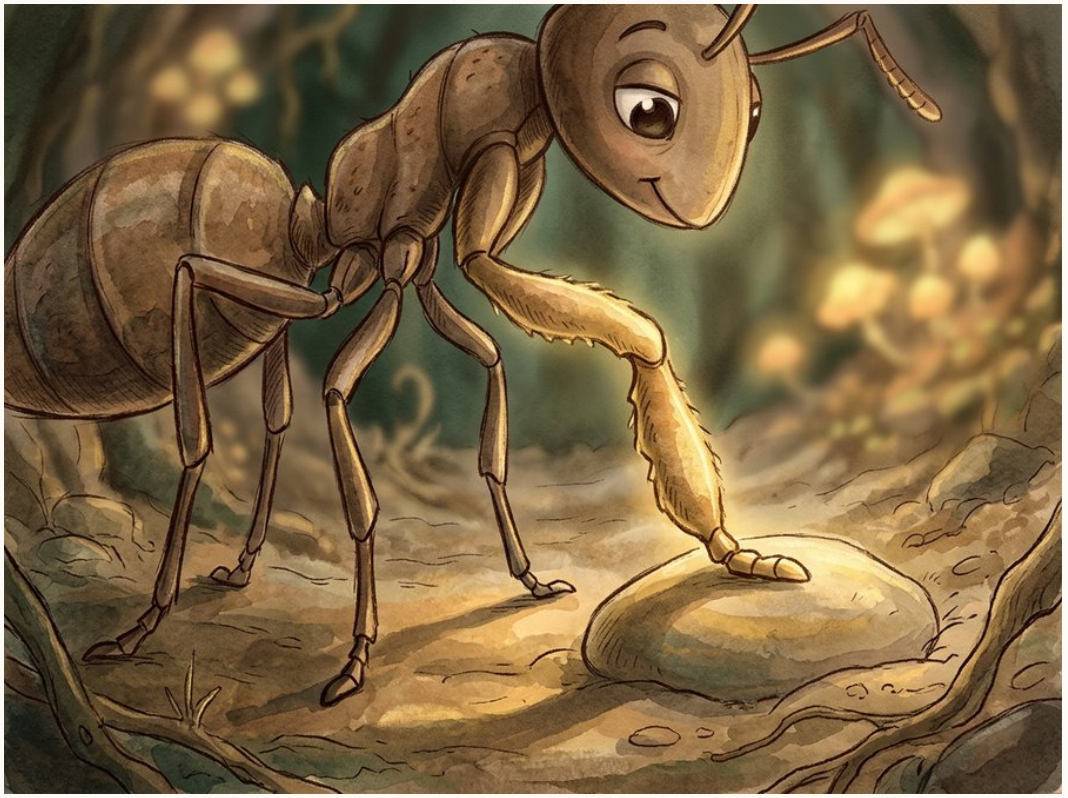

Ve o inatçı beşinci ayak?

En zor anda, yerinden kıpırdamamıştı.

Kovuğa dönmesini değil, devam etmesini sağlamıştı.

Karınca aşağı baktı. Altı ayak, şimdi birlikte yürüyordu.

Çünkü hepsi, onun parçasıydı.

Ormanın içinde, yaprakların altında oturdu bir süre.

Kalabalık gitmişti. Gürültü gitmişti. Sadece rüzgar vardı. Ve koku.

Bu, onun dünyasıydı.

Ve o bu dünyayı, farklılıklarıyla birlikte keşfedecekti.

Bu, hikâyenin sonu değildi. Sadece başlangıcıydı.

Çünkü merak bir kez uyanınca, bir daha uyumaz.

Seninle daha çok maceramız olacak, minik karınca.

Altı ayak. Biri herkesten farklı.

İki anten. Biri kırık, biri sağlam.

Ufacık bir beden ama kocaman bir yürek.

Bu hayatta tek gerçek, ne kadar çabaladığımızdır.

— Berk OKAY